



SINOPSI

Qui sap quantes vegades ens hem plantejat qui som i d'on venim. Pili i Pepperoni vénen de la pizzeria de ca Giulio. Han passat vints i anys i ara treballen en un teatre. Però com la major part de la humanitat tampoc no sap on van. Naixen, mengen, es reproduïxen, veuen la tele i moren. La realitat, el fet de l'existència de les coses, té moltes cares, però s'obstina sovint a ensenyar-nos la part més lletja, la més amarga, i per això ens obstinem a fugir. Abans hi havia la religió, que era l'opi del poble, però ara hem après a fabricar-nos un món de ficció. Però qui en maneja els fils?, quin demiürg?, quin és l'autor d'aquesta peça de teatre que és el món? Calderón de la Barca? William Shakespeare? Stephen Hawking? Ens despertarem un dia i veurem que som només els personatges de ficció d'un autor de tercera categoria? I ens en rebel·larem? Contra què? Contra qui? I per què tenim aquesta necessitat de trobar un titellaire? Potser és que tenim por de quedar-nos sols, lliures, perplexos, amos del nostre destí. Ai, però és que és tan bonic ser la nòvia de Gary Cooper, i que un dia t'agafen i et xuplen tota com a un polo.

Pasqual Alapont



PRESENTACIÓ DE L'ESPECTACLE

Quan Pasqual Alapont ens va dir que havia escrit un "Spin off" (en valencià vindria a ser una obra seqüela o conseqüència) de la seua peça *Una de quatre formatges* varem respondre amb un Si?????!!!! acompanyat d'un enorme somriure. És un obra que va produir la Dependent fa 4 anys i que només ens va donar alegries. Què passa quan tens entre mans una comèdia divertidíssima i esperes amb delit que arribe l'hora de l'assaig perquè tots ens fem un fart de riure i quan l'estrenes i funciona i fas 80 bolos i et donen El premi Abril del Públic i veus la reacció dels espectadors en les actuacions que sempre van a bacs i aplaudeixen amb entusiasme en acabar l'obra?. Doncs que és la màxima satisfacció per als qui ens dediquem a esta professió. Ai, senyores i senyors, això no té preu!!.

Ara tenim l'oportunitat de repetir l'experiència gairebé en tots els aspectes. L'excepció és que només està escrita per als personatges que interpretaren Pepa Miralles i Pep Sellés i no podem tornar a veure en escena els irrepitibles Giulio i Ramon creats magistralment per Joan Gadea i Àlex Cantó. Tan de bo el nostre estimat Pasqual els torne a donar vida en futures creacions.

Este, *La nòvia de Gary Cooper* continua tenint els mateixos bons ingredients de comèdia que l'obra anterior. Canvia però l'escenografia. Han passat alguns anys i canviem la pizzeria pel teatre d'una casa de la Cultura on s'enllesteix una presentació fallera. Pepperoni ja hi és i Pili apareix perquè tots dos hi treballen allí, ja veureu de què. D'aquesta manera s'enceten un seguit de desencontres i enfrontaments entre els dos personatges mentre esperen un tercer que resolga els seus conflictes; però el que desencadena el vertader gir en la trama és l'aparició d'un personatge inesperat. No, no entra un nou actor. Ah!?, qui serà, serà? Algú els farà patir, somiar i batres per la seua pròpia identitat.



Algú amb autoritat que té en les seues mans la capacitat de canviar els seus destins i el poder també per fer realitat els seus somnis. Pili sempre ha volgut ser la nòvia de Gary Cooper. Podrà arribar a ser-ho? Ja sé que no desvetllem molt i que tot són misteris però... fins ací podem explicar.

El que és cert es que es tracta de nou d'una comèdia, de vegades hilarant, de vegades amarga on estos personatges amb manca de recursos emocionals i intel·lectuals, però irremediament encantadors tornen a ensenyar-nos les seues misèries d'una manera meravellosa. Amb quina tendresa, amb quin poc trellat, amb quin cinisme. Pili és una espècie de Shirley Maclaine en *Como un Torrente*, però de l'Horta Sud i Pepperoni és com un Vittorio Gassman però de l'Horta Nord. Ala, t'ha tocat o t'ha fet aire! Per favor, mireu-los, gaudiu-los, estimeu-los. No vos decebran!!.

Gemma Miralles



FITXA ARTÍSTICA

INTÈRPRETS

Pep Sellés

Pepa Miralles

DIRECCIÓ

Gemma Miralles

TEXT

Pasqual Alapont

DISSENY ESCENOGRAFIA

Gemma Miralles i Víctor Antón

DISSENY IL·LUMINACIÓ

Víctor Antón

ASSESSORAMENT VESTUARI

Pascual Peris

MÚSICA I BANDA SONORA

Josep Maria Zapater

CARACTERITZACIÓ

Josán Carbonell

FOTOGRAFIA

Jordi Pla

IMATGE GRÀFICA

Pep Sellés



FITXA TÈCNICA

DIRECCIÓ TÈCNICA

Víctor Antón

REALITZACIÓ ESCENOGRÀFICA

Fet d'Encàrrec

GRÀFIQUES

CROMOSYSTEM

VÍDEO

PANDA CREATIUS

ASSESORIA / GESTORIA

Assessoria Lex,s.l.

AJUDANTS DE PRODUCCIÓ

Ferran García

Luis Vélez

Lidia Miró

COMUNICACIÓ

Míriam Espinós

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Joanfra Rozalén

AGRAIMENTS :

A Jordi Peidro, a Ypadú producciones, a Xema García i a l'Ajuntament de Puçol



PREMSA

Solos ante el público

31.01.2013

Marc Llorente La novia de Gary Cooper.
Teatro Principal de Alicante.
De Pasqual Alapont.
Compañía: La Dependent.
Reparto: Pep Sellés y Pepa Miralles.
Dirección: Gemma Miralles.

Los protagonistas pisan firme y despliegan con talento su tarea. De modo muy cercano a los espectadores. La dirección de Gemma Miralles da aliento y contribuye a que los 90 minutos transcurran placenteramente, con el interés de una comedia y de una pareja de actores que sintonizan con el respetable sirviendo en bandeja de plata un satisfactorio y sencillo producto. La agridulce realidad se combina con el necesario instinto de evasión, de romper moldes aunque sólo sea mediante los sueños. El mundo real y la ficción se dan la mano ante la necesidad de huir de situaciones monótonas o de agobio. El día a día marca la dirección. Si penetramos en el universo onírico es posible hacer, en cierta forma, lo que más anhele uno. Pero no se puede residir permanentemente en las nubes, en una quimera o en una burbuja feliz para escaparse del lodo o de la mediocridad. Todo ello se desprende de la pieza en valenciano La novia de Gary Cooper, escrita por Pasqual Alapont e interpretada por Pep Sellés y Pepa Miralles. Los componentes de la compañía alcoyana La Dependent acogen un trabajo que plantea unas clásicas preguntas. ¿Quiénes somos? ¿De dónde venimos? Ella es la limpiadora de un teatro, una mujer sufridora que sueña, entre otras cuestiones, con ser la novia del título. Él es un operario que ultima los preparativos de una supuesta celebración fogueril en las tablas. Dos personas corrientes que transmiten una sensación entrañable. La amplia introducción presenta ciertos roces entre uno y otro y provoca comicidad en el público, muy escaso el martes, por desgracia, en el Principal. Pep Sellés asegura más adelante que es el autor que ordena y manda creativamente hablando. Acoge diversos personajes con brevedad. El dúo nos muestra una magnífica conexión con los trazos humorísticos, la ternura y el fondo amargo del texto de Pasqual Alapont. Nos empuja a reflexionar y a poner algo de luz en las sombras. A superar miedos, a estar un poco menos extraviados y a tomar las riendas de nuestro propio destino. Poniendo en órbita la imaginación se puede sentir una realidad paralela. Todo es teatro. Y éste es un reflejo más o menos fiel de la vida.

